

Любомира Мелех
кандидат юридичних наук, доцент
професор кафедри господарсько-правових дисциплін
Львівського державного університету внутрішніх справ
e-mail: lmelekh@ukr.net

ОКРЕМІ ПИТАННЯ МЕДІАЦІЇ У ГОСПОДАРСЬКОМУ СУДОЧИНСТВІ

<http://doi.org/10.23939/law2020.26.209>

© Мелех Л., 2020

Проаналізовано медіацію як альтернативний спосіб вирішення спорів у господарському судочинстві. Проаналізовано різні погляди науковців на визначення медіації та правовий статус медіатора. З’ясовано проблеми правового забезпечення в Україні цієї позасудової процедури врегулювання господарських спорів та з урахуванням зарубіжного досвіду обґрунтовано шляхи їх подолання.

Ключові слова: медіація, медіатор, процедура примирення, посередник, господарський спір, господарське судочинство.

Постановка проблеми. Сучасний етап розвитку людства характеризується існуванням різних методів (підходів) до вирішення господарських спорів (конфліктів), котрі умовно можна поділити на дві групи: 1) традиційні (вирішення спорів з позиції права шляхом застосування законодавчих приписів і норм у спеціально створених судах); 2) нетрадиційні (так звані “альтернативні” способи розв’язання конфліктів – вирішення спорів із позиції інтересів шляхом пошуків компромісних рішень і досягнення згоди між конфліктуючими сторонами завдяки зусиллям третьої, незалежної сторони).

До традиційних способів вирішення суперечок належать судові процедури. У разі виникнення спору, на думку переважної більшості людей, його слід вирішувати через суд, поклавши відповідальність на суддю за прийняте рішення та залишивши за собою право його оспорювати у разі незадоволення результатом.

Аналіз дослідження проблеми. Медіація у господарському процесі України перебуває на стадії становлення, про це свідчать наукові дослідження даного інституту таких вітчизняних учених, як О. В. Белінська, В. Б. Бучко, А. П. Гаврилішин, В. П. Козирева, В. В. Медведська, Ю. В. Розман та інших. Питання, пов’язані з застосуванням медіації досліджували також такі учені-правники, як О. Беліков, Н. Л. Бондаренко-Зелінська, О. М. Боброва, С. В. Васильчак, А. О. Горова, Г. І. Єрмоєнко, В. А. Жмудь, В. В. Землянська, Н. Н. Леннуар, Л. В. Руснак, Е. М. Рунессон, К. Кимберли, Н. М. Прокопенко, А. О. Дутко та інші.

На відміну від судового розгляду, який є суворо врегульованим, формалізованим та зосередженим на суті позову, медіація дає змогу гнучкого підходу до вирішення господарського спору, урахування всіх аспектів спірної ситуації, незалежно від їх юридичного чи правового значення. Саме тому медіацію відносять до альтернативних методів вирішення господарських спорів.

Не беручи до уваги те, що наукові праці вказаних дослідників стати можуть основою для вирішення певних теоретичних проблем та прийняття нормативно-правових актів у сфері медіації в Україні, низка питань, які стосуються впровадження цієї форми вирішення спорів у господарський процес (наприклад, щодо стадії судового процесу, на якій можливе застосування медіації), є недостатньо розробленими та потребують подальших досліджень.

Мета статті – на основі ґрунтовного аналізу значної джерельної бази визначити особливості становлення інституту медіації як альтернативного методу вирішення спору в Україні у контексті господарського судочинства.

Виклад основного матеріалу. Господарський сектор України характеризується великою кількістю конфліктів, які завдають шкоди не лише його учасникам, але і в цілому іміджу нашої держави. При цьому їх вирішувати досить складно в силу самого предмета спору, кількості та складу його учасників, наявності кількох позовних вимог, неоднозначності тлумачення норм законодавства різними судовими інстанціями, а також недостатньо чітко сформованим правовим регулюванням господарсько-процесуальних відносин в Україні. Традиційним способом врегулювання господарських спорів в Україні є звернення до господарського суду. Однак, існує багато недоліків судових процедур, серед яких недосконалість українського господарсько-процесуального законодавства, публічність та корупція. Окрім того, існує страх сторін перед “неугодним” рішенням суду, а також як наслідок відповідно ухилення від їх виконання.

Використання посередників для вирішення господарського спору фіксують із давніх часів. Історики зазначають про подібні випадки ще в торговельних відносинах фінікійців та у Вавилоні. У Стародавній Греції існувала практика використання посередників (*proxenetas*). Римське право, починаючи з кодексу Юстиніана (530–533 рр. н. е.), визнавало посередництво. Римляни використовували різні терміни для позначення поняття “посередник”: *internunciatus*, *medium*, *intercessor*, *philantropus*, *interpolator*, *conciliator*, *interlocutor*, *interpres*, і, нарешті, *mediator*. У деяких традиційних культурах до фігури посередника ставилися з особливою повагою і шанували нарівні з жерцями або вождями племені. Медіація в її сучасному розумінні стала розвиватися в другій половині ХХ сторіччя, передусім, у країнах англосаксонського права – США, Австралії, Великобританії, після чого почала поширюватися і в Європі. Перші спроби застосування медіації, як правило, стосувалися вирішення спорів у сфері господарських відносин. Згодом медіація отримала визнання при вирішенні широкого спектра конфліктів і суперечок, починаючи від конфліктів у місцевих громадах і закінчуючи складними багатосторонніми конфліктами в публічній сфері [1, с. 277].

Це зумовлює виникнення альтернативних способів вирішення конфліктів (АВС), що є менш формалізованими, порівняно недорогими і займають набагато менше часу. Найпоширенішим методом АВС є медіація (примирення). Медіація успішно використовується і законодавчо закріплена у таких країнах, як Норвегія, Фінляндія, Польща, Великобританія, Австрія, Німеччина, Франція, Бельгія, США. У Данії, Швеції, Нідерландах, Ірландії, Іспанії та Італії були здійснені перші кроки до її запровадження у вигляді пілотних проектів. Останнім часом активно впроваджуються програми примирення також і у Східній Європі. Так, в Польщі після експериментального періоду програми медіації були прийняті на рівні національного законодавства.

Держави всіляко сприяють розвитку медіації, прикладом може бути Франція, де процедура посередництва є безкоштовною для учасників процесу та оплачується з Державного бюджету. На сьогодні світовий досвід орієнтований на активне використання медіації, що зумовлює потребу в дослідженні та впровадженні даного інституту також в українському законодавстві.

Медіація – це неформалізований, конфіденційний процес переговорів для врегулювання суперечки, який дозволяє розглянути предмет спору під різним кутом і виявити важливі для обох сторін питання, досягнути компромісу та відновити чи зберегти ділові відносини між ними.

Визначення даного терміну наводиться у Типовому Законі ЮНСІТРАЛ “Про міжнародну комерційну примирювальну процедуру із настановами щодо її впровадження та застосування”, згідно якого медіація – це процес, коли сторони залучають третю особу або осіб для допомоги у мирному врегулюванні спорів, що виникають із приводу контрактних чи інших правових відносин, або пов’язані з ними [2].

Як бачимо, для вирішення спору залучається нейтральна сторона – посередник (медіатор), який веде процес, вислуховує аргументацію сторін щодо суті спору і активно допомагає їм зрозуміти свої інтереси, оцінити можливість компромісів і самостійно прийняти рішення, яке задовольнить всіх учасників [3].

Відповідно до директиви ЄС “Про деякі аспекти медіації у цивільних та господарських правовідносинах”, медіатор – це будь-яка третя особа, незалежно від віросповідання чи професії, якій пропонується провести посередництво ефективним, неупередженим і компетентним чином [4].

У Чехії та Австрії медіаторами можуть бути спеціалісти у галузі права, соціальних наук чи психології, які пройшли спеціальний тренінг, а в Польщі необхідною умовою також є реєстрація в суді. Відповідно до французького законодавства посередники мають бути акредитовані прокурором і підписати контракт з Міністерством юстиції щодо надання послуг медіації. В Росії медіаторами не можуть бути особи, які обіймають державні посади.

Незважаючи на різноманітність вимог до посередника в залежності від держави, головною є неупередженість та нейтральність, оскільки він повинен бути не зацікавлений у результатах справи та діяти однаково в інтересах обох сторін. Методи медіаторів відрізняються від тих, які використовують юристи, адже якщо останні аналізують факти, причини конфліктів та шукають винуватця, то медіатор не розглядає минуле, а враховуючи сьогоденну ситуацію, налаштовує людей на домовленість у майбутньому. Медіатор допомагає визначитися, чим саме обидві сторони можуть поступитися, щоб дійти згоди, спрямовує їх емоції в правильне русло внаслідок чого вони розуміють, що їх не влаштовує і що їм потрібно. В ході медіації сторони контролюють і сам процес і досягнутий результат, оскільки виступають активними учасниками переговорів, пропонують власні варіанти врегулювання корпоративного спору.

У США, відповідно до Uniform Mediation Act, передбачається право на участь в медіації не лише сторін, але й адвоката [5]. На відміну від судового розгляду чи арбітражу медіація неформалізована, оскільки проводиться без участі судів, тому відсутній державний примус, немає процесуальних документів та строків. Атмосфера сприяє до мирного вирішення господарського спору, так як відсутня напруженість судового процесу, сторони намагаються з повагою відноситися один до одного, а медіатор сприяє налагодженню конструктивного діалогу між ними. Опоненти не змагаються між собою, як у суді, а намагаються досягнути угоди та примирення.

Характерною рисою медіації є добровільність, оскільки вона можлива лише за взаємної згоди обох сторін, які не зобов’язані будь-що дійти згоди і можуть відмовитись від неї, а медіатор не має повноважень сам ухвалювати рішення без їх згоди. Жодна із сторін не залишається у програвші, оскільки ухвалюється взаємовигідне рішення, і що найголовніше, як правило, зберігаються добрі партнерські стосунки та перспективи подальшої співпраці.

Важливою рисою медіації є і те, що вона розглядає господарський спір у широкому розумінні, тобто не лише з правового погляду, а й враховуючи багато інших факторів – наприклад, взаємовідносини сторін, психологічні чинники. Конфіденційність процедури забезпечується обов’язком медіатора та сторін не розголошувати третім особам інформацію, що стала відома в процесі медіації. Винятком можуть бути лише дані про готування до злочину. Гнучкість медіації полягає у тому, що сторони можуть самостійно вирішувати, до якого типу медіації їм вдатися і яку процедуру обрати.

Під час медіації діє принцип – “нічого не вирішено, поки не вирішено все”, тому остаточне рішення не приймається, доки не будуть розглянуті всі спірні питання і можливі варіанти рішень. У разі досягнення згоди, медіатор допомагає сторонам оформити її як письмову угоду, яка уже

може бути примусово виконана у судовому порядку. В угоді повинний бути зазначений план розв'язання спору з обов'язковим зазначенням відведеного на це часу та розподілу відповідальності між учасниками. Даний етап закінчується ознайомленням з текстом угоди, її погодженням та підписанням. Із цього моменту вважається, що спір відсутній, оскільки сторони досягли консенсусу.

У Словаччині процедура закріплення результатів медіації – це один з етапів суперечки, який передбачений в процесуальному законодавстві. Суддя направляє справу на медіацію до того, як почнеться судовий розгляд, коли ж сторони досягають домовленості, це оцінюється як мирова угода. Найпоширенішими тактиками медіації є: почергове вислуховування – на спільній зустрічі кожна з сторін обґрунтовує свою позицію; угода – полягає в тому, що посередник прагне більше часу вести переговори за участю обох сторін, при цьому наголошується на потребі прийняття компромісних рішень; човникова дипломатія – конфліктуючі сторони розділяються, і медіатор допомагає їм узгодити різні аспекти угоди; тиск на одного з опонентів – більшу частину часу медіатор присвячує роботі із одним учасником, доводиться помилковість його позиції, він іде на поступки; директивний вплив – увага звертається на слабкі моменти у позиціях опонентів, помилковості їх дій стосовно один одного [6].

У нашій державі використання медіації як способу вирішення спорів у господарському судочинстві має недовгу історію, оскільки лише від 1994 р. починає формуватись мережа українських регіональних груп медіації, проводяться перші експерименти щодо її використання. Наразі діє Український центр медіації (УЦМ), що створений при Києво-Могилянській Бізнес-Школі. Головними напрямками його діяльності є навчання медіаторів та надання ними послуг.

Сьогодні основним завданням Центру є популяризація цього інституту в Україні. В 2006 році був виданий Указ Президента України “Про Концепцію вдосконалення судівництва для утвердження справедливого суду в Україні відповідно до європейських стандартів”, де зазначається, що держава повинна сприяти розвитку таких недержавних інституцій, як третейські суди, посередники тощо, які допомагають залагодити спір, не доводячи його до суду [7].

До основ для запровадження медіації слід віднести також вітчизняний інститут примирення у господарському процесуальному законодавстві – ст. 192 ГПК України, що регламентує укладання між сторонами судового процесу мирової угоди. Проте, в Україні медіація все ж не набула значного поширення і використовується доволі обмежено. Це пов'язано з відсутністю в українському процесуальному законодавстві норм, які б сприяли її розвитку, а також через інформаційний вакуум про те, що застосовувати медіацію просто і вигідно.

У 2011 р. народний депутат О. І. Тищенко вніс законопроект про медіацію, але його зняли з розгляду. Нова спроба запровадити цей інститут зроблено 19 квітня 2012 року, коли було внесено новий проект закону про медіацію. Водночас, висока ефективність цього інституту у вирішенні правових спорів підтверджується даними статистики – 80 % спорів, що перебували в провадженні суду і були передані на медіацію, вирішувались без судового розгляду [8, с.170].

У системі права давно назріла потреба запровадження інституту медіації, що пов'язано з неефективністю й недосконалістю судової системи України та низьким показником виконання судових рішень.

Враховуючи успішне застосування інституту медіації в багатьох країнах та курс на гармонізацію національного законодавства із законодавством Європейського Союзу, 17.12.2015 р. Верховною Радою України було прийнято в першому читанні проект Закону України “Про медіацію” № 3665 [9]. В Україні медіація як альтернативний засіб вирішення спорів робить лише перші кроки, визнаючи галузь застосування, виробляючи свої стандарти, шукаючи засоби впровадження в суспільне життя. Запровадивши інститут медіації в Україні та визначивши правові основи надання послуг медіації на професійних засадах, поширивши практику мирного вирішення спорів позасудовими методами та забезпечивши збалансовані відносини між інститутом медіації й судовою системою, а також принципи та порядок проведення медіації, статус медіатора,

особливості проведення процедури медіації під час судового чи третейського розгляду, механізми контролю за якістю надання послуг медіації та засади державної політики у сфері медіації.

Для української правової системи законодавча ініціатива щодо впровадження нормативного регулювання інституту медіації є дуже важливим кроком. Оскільки за відсутності національного законодавства, яке визначає правові основи процесу позасудового врегулювання спорів, практичне застосування інституту медіації проходило лише на основі усталеної практики країн Європейського Союзу.

Незважаючи на переваги медіації у вирішенні господарських спорів, основною проблемою її запровадження в Україні є відсутність комплексного нормативно-правового акту, який би регулював проблему застосування медіації, а саме, Закону України “Про медіацію”.

На думку деяких вчених, з-поміж усіх альтернативних способів вирішення спорів медіація має низку переваг. У процесі медіації сторони активніше впливають на вирішення конфлікту. Очевидна також і конфіденційність процесу, що має неабияке значення. Адже деякі компанії ототожнюють звернення до державних судових органів із втратою репутації. А за допомогою медіації встановлюють імунітет на розкриття інформації.

Також до переваг медіації слід віднести гнучкість та незаформалізованість процедури розгляду. Медіатор має на меті досягнення чітких домовленостей між учасниками спору, зокрема про те, як сторони будуть вирішувати конкретні питання. Він не бере до уваги виявлення будь-яких почуттів під час процедури медіації. Медіатор зосереджений на перспективі взаємовідносин сторін спору, а не аналізі минулих відносин сторін. Він контролює процес і не впливає на учасників процесу медіації або результат, водночас сам організовує проведення процедури. Медіатор допомагає визначити реальні інтереси сторонам конфлікту, коло спірних правовідносин і допомагає сторонам самостійно виробити угоду щодо спору, до того ж сторони конфлікту повністю контролюють процес прийняття рішення із врегулювання спору і умови розв’язання спірної ситуації. Медіатор полегшує процес спілкування між сторонами конфлікту, розуміючи позиції та інтереси кожної з них, фокусує сторони на їх інтересах і допомагає у пошуку продуктивного розв’язання проблеми, надаючи їм можливість виробити угоду самостійно [10].

Медіація можлива лише у справах позовного провадження, не може застосовуватися при розгляді справ в порядку окремого чи наказного провадження.

Аналізуючи перспективи медіації в Україні, ми приходимо до висновку про те, що можливі два основні напрямки її розвитку: 1) як самостійного механізму врегулювання спорів, існуючого поряд з традиційними способами захисту цивільних прав; а також 2) як механізму, що забезпечує реалізацію основних повноважень органів цивільної юрисдикції. Важливим є готовність населення до застосування даної процедури, адже якщо громадяни не готові будуть до такого вирішення спорів, то дане закріплення не буде важливим та не буде відігравати суттєву роль у вирішенні спорів між сторонами [11, с. 214].

Отже, медіація – це альтернативний спосіб вирішення спорів, зокрема господарських. Запровадження цього інституту матиме величезне значення для відновлення охоронюваних законом прав та інтересів суб’єктів господарювання. Саме тому вбачається необхідним забезпечити законодавче оформлення її застосування, а також розробити спеціальні програми розвитку медіації за підтримки держави та її інституцій.

Висновки. Отже, перевагами медіації є: простота, економія часу, зниження вартості вирішення спору, можливість впливати на його результат, конфіденційність процедури, можливість збереження або відновлення ділових взаємин з партнерами, впливу на результат вирішення, запобігання виникненню подібних конфліктів у майбутньому. Медіація забезпечує сторонам краші, бажаніші результати, дозволяє застосувати творчий підхід для вирішення спору, допомагає зберегти господарські зв’язки. Судовий розгляд справи, навпаки, часто призводить до виникнення ворожнечі, припинення або шкоди для подальших взаємин сторін. Медіація дає змогу вирішити

правовий конфлікт не тільки з мінімальними затратами коштів та часу, а й на умовах, прийнятних для обох сторін спору. Тому поширення такого методу вирішення корпоративних спорів було досить ефективним і сприяло б запобіганню, зменшенню загальної кількості конфліктів, заощадженню коштів Державного бюджету завдяки розвантаженню судової системи шляхом досудового врегулювання конфліктів. В більшості розвинених держав медіація є найпоширенішим альтернативним способом вирішення конфлікту, широко заохочується та використовується, тому впровадження на законодавчому рівні інституту медіації свідчило б про бажання України гармонізувати власне законодавство із світовими стандартами відповідно до міжнародних тенденцій у цій сфері.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

Гаврилішин А. П. Медіація як альтернативний спосіб вирішення спорів. Науковий Вісн. Херсон. держ. ун-ту. 2014. № 5. Т. 1. С. 275–278. 2. Типовий Закон ЮНСІТРАЛ “Про міжнародну комерційну примирювальну процедуру з настановами щодо її впровадження й застосування” 2002. URL: http://www.uncitral.org/pdf/english/texts/arbitration/ml-conc/03_90953_Ebook.pdf 3. Єрмоєнко Г. І. Медіація як спосіб вирішення суперечок URL: <http://innovations.com.ua/ua/interview/13281/temp> 4. Директива 2008/52 ЄС “Про деякі аспекти медіації у цивільних та господарських правовідносинах” від 5.05.2008. // Official Journal of the European Union L 136/3 5. Uniform Mediation Act від 10.03.2001. URL: <http://www.mediate.com/articles/umafinalstyled.cfm> 6. Беліков О. Конфлікти у підприємницькій діяльності та можливості їх врегулювання. *Юридичний журнал: Юстиніан* № 5/2007 URL: <http://www.justinian.com.ua/article.php?id=2664> 7. Указ Президента України № 361/2006 “Про Концепцію вдосконалення судівництва для утвердження справедливого суду в Україні відповідно до європейських стандартів” від 10.05.2006 URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/361/2006> 8. Бондаренко-Зелінська Н. Л. Запровадження альтернативних способів врегулювання спорів: європейський досвід для України. *Міжнародне приватне право: розвиток, порівняльний аспект, гармонізація*. С.167-178. 9. Про медіацію: Проект Закону України № 3665 від 17.12.2015 URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/web2/webproc4_1?pf3511=57463 10. Альтернативне вирішення спорів (медіація) URL: <http://avantgardelaw.webnode.com.ua/mediation>. 11. Дутко А. О. Медіація як явище правової дійсності. 2018. С.210-216. URL: [file:///C:/Users/Admin/Downloads/nvlkau_2018_6_22_%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/Admin/Downloads/nvlkau_2018_6_22_%20(1).pdf)

REFERENCES

1. Havrylishyn A. P. Mediatorsya yak alternatyvnyy sposib vyrishennya sporiv. [Havrylishyn A. P. Mediatorsya yak alternatyvnyy sposib vyrishennya sporiv.] Naukovyy Visn. Kherson. derzh. un-tu. 2014. № 5. Т. 1. С. 275–278. 2. Typovyy Zakon YUNSITRAL “Pro mizhnarodnu komertsiynu pryryyuvanu protseduru z nastanovamy shchodo yiyi vprovadzhennya y zastosuvannya” [UNCITRAL Model Law “On International Commercial Conciliation with Guidelines for its Implementation and Application”] 2002. URL: http://www.uncitral.org/pdf/english/texts/arbitration/ml-conc/03_90953_Ebook.pdf 3. Yeromienko H. I. Mediatorsya yak sposib vyrishennya superechok [Eremenko GI Mediation as a way of resolving disputes] URL: <http://innovations.com.ua/ua/interview/13281/temp> 4. Dyrektyva 2008/52 YES “Pro deyaki aspekty mediatsiyi u tsyvilnykh ta hospodarskykh pravovidosynakh” vid 5.05.2008. [Eremenko GI Mediation as a way of resolving disputes] Official Journal of the European Union L 136/3 5. Uniform Mediation Act vid 10.03.2001. [Uniform Mediation Act of 10.03.2001.] URL: <http://www.mediate.com/articles/umafinalstyled.cfm> 6. Belikov O. Konflikty u pidpryyemnytskiy diyalnosti ta mozhlyvosti yikh vrehulyuvannya. Yurydychnyy zhurnal: Yustynian № 5/2007 [Belikov O. Conflicts in Entrepreneurship and Possibilities of their Settlement. Law Journal: Justinian # 5 \ 2007] URL: <http://www.justinian.com.ua/article.php?id=2664> 7. Ukaz Prezydenta Ukrayiny № 361/2006 “Pro Kontseptsiyu vdoskonalennya sudivnytstva dlya utverdzhennya spravedlyvoho sudu v Ukrayini vidpovidno do yevropeyskykh standartiv” [Presidential Decree No. 361/2006 “On the Concept of Improving Judiciary for the Establishment of a Fair Court in Ukraine in accordance with European Standards” of 10.05.2006] vid 10.05.2006 URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/361/2006> 8. Bondarenko-Zelinska N. L. Zaprovdzhennya alternatyvnykh sposobiv vrehulyuvannya sporiv: yevropeysky dosvid dlya Ukrayiny. Mizhnarodne pryvatne pravo: rozvytok, porivnyalnyi aspekt, harmonizatsiya. [Bondarenko-Zelinskaya NL Introduction of alternative ways of dispute settlement: European experience for Ukraine. Private international law: development, comparative aspect, harmonization.] S.167-178. 9. Pro mediatsiyu: Proekt Zakonu Ukrayiny № 3665

[On mediation: Draft Law of Ukraine No. 3665 of 17.12.2015]vid 17.12.2015
URL:http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/web2/webproc4_1?pf3511=57463 10. Alternatyvne vyryshennya sporiv (mediatsiya) [Alternative Dispute Resolution (Mediation)] URL: <http://avantgardelaw.webnode.com.ua/mediation>.
11. Dutko A. O. Mediatsiya yak yavyshe pravovoyi diysnosti. [Dutko A. O. Mediation as a Phenomenon of Legal Realit] 2018. S.210-216. URL: file:///C:/Users/Admin/Downloads/nvlkau_2018_6_22 %20(1).pdf

Дата надходження: 27.02.2020 р.

Liubomira Melekh

Candidate of Law, Associate Professor

Professor of the Department of Economic and Legal Disciplines

Lviv State University of Internal Affairs

CERTAIN ISSUES OF MEDIATION IN ECONOMIC JUDICIAL PROCEEDINGS

The article analyzes mediation as an alternative way of resolving disputes in commercial litigation. The different views of scientists on the definition of mediation and the legal status of the mediator are analyzed. The problems of legal support in Ukraine of this extra-judicial procedure of settlement of economic disputes are clarified and the ways of overcoming them are grounded in the light of foreign experience.

Key words: mediation, mediator, conciliation procedure, mediator, economic dispute, economic litigation.